

ЗАВТРА — ДЕНЬ РИБАЛКИ

За багатим уловом...

Фото В. КОВПАКА.

смагадому чуприку Нептуна. Я завітався до нього у лісі, шукаючи пригоди або ж заплітати восу достиглий пшениці. І знову баркаси пливають морем. Дужі руки виймають сіті і сріблястими самородками падають на дно рибальської посудини добрячі лящі, а заодно тонстобокій судак, не зіпсована давньою славою скромна тараня і (за компанією, чи як?) сімейство цікавих окунів. Трапляється й сомик.

...Сонце тільки-но завітало до сусіднього годинного пояса, а на березі Кременчуцького моря вже гудуть мотори. Десь через годину вигляне з-за обрису Ярло, пробасить доброзичливо:

— Ох, ці мені рибалки. Розправив проміння, кинь господарським оком за греблю, чи асі його давні знайомі тут. Ойде баркас під номером 2784. То Олександр Володимирович Сухенко з своїм напарником перевіряє сіті. Цей чоловік знає, де риба водиться. Недарма

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇВ, ЄДНАЙТЕСЯ!

МОЛОДИЙ КОМУНІСТ

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Рік видання XI
№ 82 (1259).

СУБОТА, 11 липня 1970 року

Ціна 2 коп.

КІЛОМЕТРИ ПРОЗОРОГО ЦЕХУ

Море не завжди буває спокійним. Налетить рудий степовий вітрище, покотить хвилю, почне гратися рибальськими баркасами. А то ще й хмару прихопить з собою, сипове прозорими зернами дощу. Тоді з ним жарту погані. Поспішай на базу з уловом чи без улову.

Хоч, зрештою, степовик — легковажний вітер. Пожартує, вкряє сининою бурини

північний алан вилову риби вкочав на 256 процентів. А думає, Юрій Михайлович Донченко не знає? В нього 274 проценти. Чи Василь Омельянович Боровик, чи Савенко...

Здається, всі в морі. Ойде Яків Данилович Петров зі своїм сином. В батька пішов хлопець. А он і Шумейко. Цього він вже вісімнадцятих рік знає.

(Закінчення на 2-й стор.)

СЬОМА СЕСІЯ ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНСЬКОЇ РСР

7—8 липня в Києві проходила сьома сесія Верховної Ради Української РСР сьомого скликання.

Сесія проходила у знаменні дні. Трудящі нашої республіки разом з усім радянським народом, продовжуючи ювілейну Ленінську трудову вахту, прагнуть успішно завершити п'ятирічку. Вибори до Верховної Ради СРСР, які недавно відбулися, ще раз переконливо продемонстрували монолітну єдність партії і народу. Одноставне схвалення викликали у робітників, колгоспників, інтелігенції рішення липневого Пленуму ЦК КПРС. Здійснення накресленої Пленумом програми дальшого піднесення сільського господарства буде новим великим вкладом у створення матеріально-технічної бази комунізму в нашій країні.

В Сесійному залі Верховної Ради УРСР зібрались депутати і гості — передовики і новатори промислового і сільськогосподарського виробництва, діячі науки і культури, представники партійних, радянських і громадських організацій.

Сесія розглянула такі питання: — про стан і заходи по дальшому поліпшенню обслуговування населення установами і підприєм-

ствами зв'язку Української РСР; — про проект Земельного кодексу Української РСР;

— про затвердження Указів Президії Верховної Ради Української РСР.

З доповіддю у першому питанні виступив міністр зв'язку УРСР депутат Г. З. Сінченко.

Співповідь у цьому питанні зробив голова комісії Верховної Ради УРСР по транспорту і зв'язку депутат В. Ф. Добрик.

Депутати одноголосно прийняли Постанову «Про стан і заходи по дальшому поліпшенню обслуговування населення установами і підприємствами зв'язку Української РСР».

Потім депутати розглянули питання про проект Земельного кодексу Української РСР. З доповіддю виступив голова комісії законодавчих передбачень Верховної Ради УРСР депутат Я. Ю. Пашко. Він говорить, що в розв'язанні завдань, поставлених партією, важливу роль відіграє радянське Земельне законодавство, яке забезпечує необхідні умови для дбайливого використання всіх земельних ресурсів нашої країни.

Доповідач спирається на основні положення проекту Земельного кодексу УРСР.

Затвердження Земельного кодексу в життя сприятиме чіткому врегулюванню земельних відносин і створенню необхідних умов для побудови матеріально-технічної бази комунізму.

Верховна Рада одноставно прийняла Закон про затвердження Земельного кодексу Української РСР.

У третьому питанні порядку денного роботи сесії — про затвердження Указів Президії Верховної Ради Української РСР виступив секретар Президії Верховної Ради УРСР депутат А. Н. Зленко.

Депутати одноголосно прийняли Закони і Постанову про затвердження Указів Президії Верховної Ради УРСР, прийнятих у період між сесіями.

В роботі сесії взяли участь керівники Комуністичної партії і уряду України товариші В. І. Дрозденко, О. П. Ляшко, М. О. Соболь, О. А. Титаренко, П. Ю. Шелест, В. В. Щербинський, М. М. Борисенко, Ф. Д. Овчаренко, І. С. Грушецький, члени Президії Верховної Ради УРСР і уряду республіки.

(РАТАУ).

ПРО ВІЗИТ ПАРТІЙНО-УРЯДОВОЇ ДЕЛЕГАЦІЇ РАДЯНСЬКОГО СОЮЗУ В СОЦІАЛІСТИЧНУ РЕСПУБЛІКУ РУМУНІЮ

Як важливий вклад у дальший розвиток всебічного радянсько-румунського співробітництва, у зміцненні єдності і згуртованості соціалістичних країн характеризуються результати візиту в Соціалістичну Республіку Румунію радянської партійно-урядової делегації на чолі з Головою Ради Міністрів СРСР, О. М. Косигінін у радянсько-румунському комюніке. В ньому відзначається, що між партійно-урядовими делегаціями обох країн відбулись переговори, які проходили в товариській обстановці, в дусі взаєморозуміння.

У комюніке підкреслюється, що підписаний у ході візиту новий радянсько-румунський Договір про дружбу, співробітництво і взаємну допомогу відображає нагромаджений досвід радянсько-румунського співробітництва, досягнення обох країн у будівництві соціалізму і комунізму, зміцнення відносин дружби та співробітництва між соціалістичними країнами, зміни, що відбулись в Європі і в усьому світі. Делегації висловили переконання, що поглиблення дружнього співробітництва Радянського Союзу і Румунії відповідає корінним інтересам народів обох країн і світової соціалістичної системи в цілому.

ПІДПИСАННЯ РАДЯНСЬКО-РУМУНСЬКОГО ДОГОВОРУ

БУХАРЕСТ. (ТАРС). 7 липня тут відбулось підписання Договору про дружбу, співробітництво та взаємну допомогу між Союзом Радянських Соціалістичних Республік і Соціалістичною Республікою Румунією.

Договір підписали: з радянської сторони — Голова Ради Міністрів СРСР, член Політбюро ЦК КПРС О. М. Косигін; з румунської сторони — Голова Ради Міністрів СРР, член виконкому і постійної президії ЦК РКП Й. Г. Маурер.

У той же день у Бухаресті відбувся мітинг румунсько-радянської дружби. На мітинг з промовами виступили І. Г. Маурер і О. М. Косигін.

АГІТБЕСІДКА НА ТОКУ

Раїса Миколаївна Козібенко, секретар партійної організації колгоспу імені XX з'їзду КПРС, — розробила змістовний план політмасової роботи на період жнива. Про це повідомила районна газета. Досвід партійної організації цього колгоспу вивчають всі господарства, застосовують його у своїй практиці.

В артілі обладнано тік, тут же агітбесідка, де робота серед колгоспників проводиться досвідчені агітатори і політінформатори В. С. Собко, П. М. Кличко, В. Г. Диклова та інші.

Нині йде жваве обговорення матеріалів липневого Пленуму ЦК КПРС. Агітбесідка, інші приміщення, де будуть відпочивати і обговорювати свої справи хлібороби, обладнані транспарантами, гаслами.

І. ЄВСЕВ,
зав. відділом пропаганди і агітації Долинського райкому КП України.

ЖИВНА у нас почалася два дні тому. За день скосяли чималий лан — 357 гектарів. Та й час не чекає. А вже відомо, що найменші втрати, коли збирання триває 10—12 днів. Тож поспішати доводиться з самого початку. В перший день в поле вийшли вісім лафетних жогок. А увечері вже були відомі результати початку жнив. За день поклали у валки озимої пшениці на площі 277 гектарів, скосяли горох на 60 гектарах. Одночасно йде заготівля кормів для тваринництва. Вже скосяли 20 гектарів еспарцету. Види на урожай цього року непогані. Виходячи з ужитку першого дня, передбачаємо зібрати на круг по 25 центнерів пшениці, по 20 центнерів гороху. Основне сьогодні — зібрати без втрат.

Незабаром включаться в роботу всі 14 комбайнів «СК-4». Підготували вони, як засвідчила спеціальна комісія по перевірці техніки до кошовців на полі з головним інженером районного управління сільськогосподарства О. А. Захаровим, відмінно. Коли через комбайни при-

Успіх — з першого дня

неревірі пропускали полову, змішану з зерном, жодного зеринка не йшло у відход.

Особливі вимоги до наших водіїв. Від них залежить і своєчасне транспортування зерна від комбайнів, і його доставка без втрат. Та можна покласти-ся на водійський досвід комсомольців і молоді колгоспного гаража. Леонід Литвин тільки

повернувся з лав Радянської Армії. Але возити хліб для нього не новина. До служби вже мав шоферський стаж. Не перший рік возить хліб й комсомолець Віктор Любенко. А на шістнадцяти жнивах йому випала особлива честь. Віктор першим серед товаришів одвіз новий хліб на державний приймальний пункт.

Рішення Пленуму ЦК КПРС, який накреслив конкретну програму дальшого розвитку сільського господарства, знайшли палкий відгук у наших хліборобів. І кожний прагне внести свою гідну частку у загальну справу.

Б. КОБЕЦЬ,
головний економіст колгоспу «Шлях до комунізму» Добровеличківського району.

Мій урожай
труда
найвища
мать

В ім'я науки, для блага людей

ПРЕС-КОНФЕРЕНЦІЯ В МОСКОВСЬКОМУ УНІВЕРСИТЕТІ

Визначному подвигу радянських космонавтів, які здійснили небувалий вісімнадцятидобний політ навколо нашої планети на космічному кораблі «Союз-9», зустрічі з льотчиками-космонавтами СРСР двічі Героєм Радянського Союзу А. Г. Ніколаєвим і Героєм Радянського Союзу В. І. Севастьяновим, була присвячена прес-конференція, яка відбулася 9 липня в Московському університеті на Ленінських горах. Її організували Академія наук СРСР і Міністерство закордонних справ СРСР.

Понад дві тисячі представників преси, кіно, радіо і телебачення, наукових і громадських організацій бурхливими оплесками привітали появу в прес-конференції героїв нового космічного польоту, визначних радянських учених.

Прес-конференцію відкрив вступним словом президент Академії наук СРСР академік М. В. Келдиш.

Він повідомив про те, що в тривалому космічному польоті екіпаж успішно виконав складну і широку програму науково-технічних експериментів і медико-біологічних досліджень. Результати цього польоту, підкреслив президент, мають велике значення для розвитку космонавтики.

Президент академії палко поздоровив мужніх космонавтів і побажав їм дальших успіхів у благородній справі освоєння космічного простору. Він повідомив, що президія Академії наук СРСР відзначила видатний вклад у розвиток космонавтики льотчиків-космонавтів СРСР А. Г. Ніколаєва, раніше нагородженого Золотою медаллю імені К. Е. Ціолковського, і присудила Золоту медаль імені К. Е. Ціолковського льотчику-космонавту СРСР В. І. Севастьянову.

Під оплески присутніх медаль була вручена герою космосу.

Слово надається члену-кореспонденту АН СРСР О. Г. Газенку. Політ А. Г. Ніколаєва і В. І. Севастьянова, сказав учений, переконливо показав, що людина може не тільки тривалий час жити, але й ефективно працювати в умовах космічного польоту.

Вчений робить висновок: пристосування до звичайних умов земного існування після тривалого перебування в стані невагомості проходить з певними труднощами і досягається, очевидно, більшим напруженням фізіологічних систем, ніж адаптація до стану невагомості.

На трибуні — командир корабля «Союз-9» льотчик-космонавт СРСР А. Г. Ніколаєв. Він розповів коротко про корабель «Союз-9» і про підготовку до польоту.

Корабель «Союз-9», заявив космонавт, в основному аналогічний попереднім кораблям типу «Союз». Відповідно до програми тривалого польоту на

ньому було зроблено деякі зміни, зв'язані з необхідністю поліпшення умов роботи і відпочинку космонавтів.

Наша робота в космосі проходила в досить комфортних умовах: на кораблі «Союз-9» було все необхідне для роботи і відпочинку. Велике задоволення мали ми від гарячої їжі: борщ, суп харчо, кофе. Воду пили без обмеження, хоча сильного бажання приймати її не було. Спали в спеціальних спальних мішках. Сон у нас був глибокий, засинали швидко. Одного разу сонний вплив із спального мішка, а коли прокинувся, то побачив себе на стелі орбітального відсіку.

Загалом політ ми пережили добре, каже А. Г. Ніколаєв, відверто кажучи, ми не чекали, що після приземлення з'являться деякі труднощі зворотного зв'язання до умов життя на землі, або, як кажуть медики, реадaptaції. Було важко підвестися з крісла. Після від-

криття люка вибратись із спускового апарата нам допомогли товариші з розшукової групи. Потім виступив бортінженер корабля «Союз-9» льотчик-космонавт СРСР В. І. Севастьянов. Він детально зупинився на технічних експериментах, здійснених на кораблі «Союз-9».

У польоті, відзначив він, проводилися випробування нового автоматичного датчика орієнтації на зірки, який забезпечує надійну і точну орієнтацію корабля на фоні сильних світлових перешкод. Випробування дали можливість опрацювати прилад і вибрати якнайкраще його характеристики. Успішно пройшов випробування візуальний оптико-електронний прилад, що забезпечує ручну орієнтацію корабля на Землю при польоті над тінювим боксом.

Бортінженер коротко спинився потім на деяких наукових експериментах по дослідженню навколоземного космічного простору.

* * *

Вчені і космонавти потім відповіли на численні запитання представників радянської і зарубіжної преси.

(ТАРС).

КІЛОМЕТРИ ПРОЗОРОГО ЦЕХУ

(Закінчення. Початок на 1-й стор.).

Працюють хлопці. І ці двоє молодих, що тільки-но з армії, — Микола Алтурін та Віктор Шпир — теж хочуть не відставати від старших. Хоч і не все гаразд виходить. Рибальська професія тільки на перший погляд проста. Насправді — не за один рік стане рибалкою. Це знає Ярло, бо без ліку літ освітлює володарями моря шлях до рідної оселі. Міцну душу потрібно мати, аби надолго, а то й на все життя залишитись з морем.

...Скромне спорядження рибалки. Весла, рятувальний пояс, якор, спеціальний костюм та фляга з водою. І, звичайно, обід. До нього сидять, коли перевернено бодай половину сітки. А їх дванадцять чотирьох і кожна — близько шістдесяти метрів завдовжки. Майже півтора кілометра прозорого цеку.

...Попертаються на базу рибалки не разом, а поодиноці. Хто коли впрорастає з роботою. І з різною здобиччю, бо море — не верстат, не все залежить від бажання людини. На березі рибалок зустрічає бригадир Микола Михайлович Куденко.

А буває й триста кілограмів, буває п'ятсот, а то й за шістьсот перевалить. Знає бригадир, коли риба йде, хлопці не підведуть. Минулого року ціврічний план виконали на 129 процентів. Цього року — на сто сорок. Літше протягом другого кварталу вловили 1208 центів риби. Тому й першість в колгоспі другий рік веде саме його бригада.

Підсумки роботи підводяться щодня. Три червоних вимпелі через кожні десять днів переселяються з баркаса на баркас. Буває, переселяються, буває, й ні. А от, що перехідний Червоний прапор артілі недавно прописався в бригаді номер один, то це факт.

Б. КУМАНСКИЙ.
Світловодський
рибколгосп
імені Петровського.

У колгоспі «Україна» Бобринецького району вміло експлуатують техніку, добре за нею доглядають, проводять ремонт згідно графіка.

На фото: тракторист Анатолій ЧЕГОДАР (зліва) і помічник бригадира тракторної бригади Георгій КУШНІР перевіряють вузли двигуна трактора.

Фото В. КОВПАКА.

ЮНАКИ та дівчата різних професій з підприємств та артілей району. Не схожі між собою, робота, скажімо, будівельника та хлібороба, проте напрямок діяльності тих, хто зібрався за «круглим столом» газети «Молодий комунар», а саме, комсомольських ватажків та начальників штабів «Комсомольського прожектора» підприємств та артілей Світловодського району, один — боротьба за підвищення ефективності виробництва, за економію виробничих резервів, боротьба з прогульниками, всіма тими, хто шкодить виробництву. Тож було чим поділитись гостям газети, кожен зацікавлено слухав розповідь колеги...

Районний штаб «комсомольського прожектора» очолює Віктор Петраков. Саме тут узагальнюються досвід роботи «прожектористів», вироблюються основні напрями діяльності в первинних організаціях. Нещодавно на засіданні бюро МК ЛКСМУ заслухано питання про роботу штабу «КП» міськзмішторгу. Було про що розповісти Тамілі Гончарук. Рейди перевірки якості торгівлі, здійснені дозорцями, допомогли ліквідувати багато недоліків в обслуговуванні населення міста. Бюро міськкому комсомолу узагальнило досвід, поставило завдання перед секретарями первинних комсомольських організацій ознайомити з ним молодь району.

Зараз районний штаб «Комсомольського прожектора» взяв під контроль роботу молоді на жнивях.

— В нашому господарстві цього літа працюватиме на жнивях 9 агрегатів, — говорить секретар комітету комсомолу артілі ім. Куйбишева Григорій Мотайло. — Коли йшлося про підготовку до жнив, малося на увазі перш за все перевирити готовність техніки. На час рейду один з комбайнів це не був переперений в роботі, оскільки комбайнер в цей час виконував інше завдання. За вимогою «прожектористів» комбайн перевирити. Після рейду відремонтовано і візок для перевезення подрібненої соломки. Вже потім перевіряли токи. В складанні планів роботи багато допомагала акція «Комсомольського прожектора». Кожному на своїй ділянці роботи помітні недоліки. Велику допомогу надає нам член групи народного контролю артілі Г. І. Різніченко, якого ми овели в штаб «КП».

До речі, про тісний контакт з групою народного контролю говорили й інші учасники зустрічі — Уляна Павловська, начальник штабу «КП» артілі ім. Жданова, Микола Кривошея, секретар комітету комсомолу артілі «Заповіт Леніна», Микола Зубенко, секретар комітету комсомолу автопідприємства № 10037.

— Дієвість штабу «КП» багато в чому залежить від його активу, — зауважує Микола Зубенко. — На нашому підприємстві багато недоліків викрито завдяки роботі таких комсомольців, як Оля Соколова, Люда Білоус, Люба Чупріна, Люба Телик, Зіна Чуйко, Борис Федань. Запам'ятайте, як одного разу перевіряли санітарний стан автобусів перед виходом їх на маршрут. Кілька автобусів повернулися знову в гараж для наведення в них чистоти, після чого матеріали рейду доведено до адміністрації, оповіщено в стіннівці. Досить тепер комусь з «прожектористів» з'явиться на території автогосподарства, як воді, які відчувають, що в їхніх машинах не все гаразд, самі повертають машини в гараж, щоб навести порядок. Побойтесь дозорців і ті, хто любить привласнити державну копійку.

МІРА

ПІЛЬНОСТІ

«КРУГЛИЙ СТИЛ» ЗІ СВІТЛОВОДЦЯМИ

— А ви знаєте, як діє на порушників трудової дисципліни стіннівка? — Це Уляна Павловська. — Трапився у нашій артілі ім. Жданова такий випадок, про який зараз згадуєш з успіхом. Один водій якось замість того, щоб працювати, зайхав у посаду, та й розлігся собі спати. На цьому й спіймався. Намалювали ми його, листок повісили на видному місці. Дуже це вразило шофера. «І для чого це я так зробиш? Нашо мені цей клопіт, щоб все село сміялось?..» — докоряє сам собі... Гласність. Так, вона відіграє неабияку роль в роботі дозорців. Про це говорить і Тамара Хоменко, секретар комітету комсомолу БУ-1 тресту «Кіровоградвуглебуд».

— Недоліків у нас на будівельних майданчиках ще досить. Та ось і нещодавно газета «Молодий комунар» писала про це. Намагаємось, щоб їх було поменше. При управлінні є фотовітрина, в якій вміщуються фотознімки після рейдів «прожектористів». Окрім цього, на кожній будівельній ділянці випускаємо бойові листки, в яких розповідається не тільки

про порушення на даній ділянці, а й на сусідніх. Зв'язок між постами «прожектора» на ділянках надійний і швидкий. Якоюсь нам на будівництво завезли з виробничого об'єднання «Дніпроенергобудіндустрія» не якісні залізобетонні плити. Ми зв'язались з «прожектористами» об'єднання. Це дало позитивні наслідки. Нині ми підтримуємо з ними постійний зв'язок. Ось такий контакт між штабами «Комсомольського прожектора» підприємств і організацій, які пов'язані виробничими умовами, на мою думку, може дати велику користь.

— В діяльності «прожектористів» велику роль відіграє ставлення керівників до їх роботи, — говорить секретар комітету комсомолу артілі ім. Леніна Василь Авраменко. — Я не впевнений, що всі ті рейди, які здійснюють наші дозорці, принесли б стільки користі, якби не підтримка з боку партійної організації та голови артілі Степана Івановича Бурлаки. Матеріали рейдів «Комсомоль-

Діє ШТАБ КП

ського прожектора» не залишаються, як кажуть, «під суком». Того ж дня на виробничій нараді, вони доводяться до відома всіх і встановлюється термін усунення недоліків.

«Прожектористи» цікавляться іншими формами дієвого контролю. У виступах Уляни Павловської, Миколи Кривошея, Миколи Зубенка звучала і інша тема: захист прав молоді. Відрадно, що всі учасники бесіди за «круглим столом» розуміли це питання у більш широкому плані, а саме: «КП» має не лише контролювати виконання законодавства щодо підлітків і молоді. Він повинен брати участь в поліпшенні умов для праці і навчання, відпочинку юнаків і дівчат.

Присутні на бесіді обговорили питання про авторитет штабу «КП» на виробництві, про залучення спеціалістів до роботи в «КП», про взаємодію міського штабу «Комсомольського прожектора» і первинними організаціями, намітили плани майбутньої роботи.

Твій ровесник ЗА РУБЕЖЕМ

Бригадне літо — це в Болгарії називають період шкільних і студентських канікул, коли тисячі дітей і дівчат, організовуючись в бригади, йдуть добровільно допомагати болгарським сільським господарствам, сільським кооператорам. Це стало традицією. Вже в квітні визначаються об'єкти, на яких буде працювати молодь. Зараз формуються національні, окружні і місцеві бригади.

Велику увагу в цьому році приділяють лісонасадженням. В них візьмуть участь багато бригад, в тому числі міжнародна бригада, в яку ввійдуть 100 молодих посланців із 25 країн. Значне число болгарської молоді виїде на будівництво нових залізниць. Національна бригада імені Христо Ботева надасть допомогу в будівництві атомної електростанції. Інші бригади будуть зайняті на спорудженні содового заводу в місті Дебріца, нових пристаней у Варні, нафтохімічного комбінату в Плевені і інших об'єктах.

Студенти Інститутів і спеціальних шкіл використовують можливість бригадного літа, щоб познайомитися з виробничим процесом, машинами, обладнанням і поповнити свої технічні знання.

Д. БОЧАРОВ,
кореспондент ТАРС.

Софії.

БРИГАДНЕ ЛІТО

ДО РІДНОГО ДОМУ

ІНТЕРВ'Ю ДАЮТЬ ГОСТІ З ГОЛЛАНДІЇ

Ось і будинок з потрібним номером. З хвіртки виходить жінка.

— Ви, мабуть, і є Ольга Іванівна? — запитуємо, привітавшись.

— Ні, вона чорнява і трохи повніша. Та ви проходите. Вона скоро буде. А чоловік Ольги дома...

Ступили кілька кроків у подвір'я — і виноградна лоза сховала нас від безжалісного сонця, дихнула прохолодою, а чоловіки, що «зав'язали козла» за столом у своєрідній альтанці, запросили до себе.

Гра йшла живо, але мовчки, бо Корнеліус Кок, чоловік Ольги Іванівни, не знав ні української, ні російської, а ми не знали його рідної мови. І лиш коли вернулася Ольга Іванівна, то віддалося взяти інтерв'ю.

А перед тим Іван Петрович Михайленко, батько Ольги, некажливо повідомив про долю дочки.

Дев'ятнадцятирічною вивезли її фашисти у неволю в Німеччину. Скінчилася війна, повернулися солдати до рідних домів. А від Ольги — жодної вісточки. Мати висохла з горя, втратила будь-яку надію побачити свою дитину. Добрі люди надумали звернутися до Міжнародного Червоного Хреста. І знову роки і місяці хвилюючого чекання. І сльози радості над листом. «Жива, здорова...»

— А ось і вона сама, легка на помині! — сказав старенький, знайомлячи з дочкою, що зайшла.

Сім'я Кок, люб'язно відповівши на запитання, Ольга водночас і давала інтерв'ю, і була перекладачем.

— Ви, я чув, приїжджаєте в гості не вперше, які зміни вам кинулися в очі?

Ольга: Так, всім сімейством ми приїжджаємо в гості вже вчетверте за останні десять років. Частіше бувати не дозволяє сімейний бюджет. Минулого разу були з старшою дочкою Танею, тепер ось з Монікою.

Зміни? В Кіровограді виросло за цей час багато нових модерних споруд і саме місто стало модернішим.

Корнеліус: Ваші люди мають, видно, гроші, бо всюди, де ми не проїжджали, видно новобудови.

У Голландії теж багато будувалися?

Ольга: Так, у нас чимало споруджуються житлових будинків з усіма комунальними зручностями. Але вони дуже дорогі. То не для робітників. Їм будують попростиші.

— Ви бачили кінопопею «Визволення»? Яка ваша думка про цю картину?

Корнеліус: Це найкраща з картин, які я бачив про війну, найбільш реалістична.

Ольга: Я так переживала, поки дивилася. Дуже хвилювалася. Війна для мене — страшний спомин.

Єдина світла сторінка — зустріч з Корнем у фашистській неволі. Він підтримував мене морально. Потім одружилися, переїхали до нього на батьківщину. Це вже по закінченні війни.

Скуцаєте за рідними?

Ольга: Якось я привезла звідси український дерев'яний ополоник. Так він висить у мене у вітальні як дорога реліквія про дитинство.

Діти тягнуться до російської мови. Таня, старша донька, непогано говорить російською.

У Роттердамі, де ми живемо, є товариство. Ми збираємось періодично, переглядаємо російські фільми. Збираємось ми обов'язково в річницю Жовтня, в день народження В. І. Леніна.

Що вам взагалі сподобалося на Україні?

Корнеліус: Тут тепло, чудова погода. Ширі люди. Життя чудове. Ми переконалися, що у вас децю не так, як нам розповідали раніше.

В. ЦВЯХ.

Вокальна група Знам'янської обласної бальнеологічної лікарні.

Фото В. КОВПАКА.

НА ТЕМИ МОРАЛІ

Скільки дівчат приходить на будувати шорочку? Не знаю точної цифри. Але думаю, що багато. З ПТУ приходять ділами групами. Ідуть по комсомольських путівках вчорашні учениці. Їх веде сюди бажання знайти своє місце в житті, свою роботу — найулюбленішу. Зрештою, — колектив, друзів — все, без чого не можна жити на світі.

Інспектор по кадрах Кіровоградської пересувної механізованої колонії № 7 С. О. Олійниченко переглядає купку заяв: «Прошу прийняти...»

Надія закінчила Перегонівську школу Голованіщеського району. Одержала свідоцтво. Куди ж тепер? Відповідь вирішила відразу: поїду в місто, влаштуюсь на якусь роботу, аби в селі не сидіти. Так і зробила.

Приїхала. Поселили в гуртожиток, видали попенку спеціку з маленькою кишенюкою на грудях. На будові спочатку подобалося все: і те, що відпочивали гуртом, присівши на купу цегли. І сама робота: було до незвичайного дивно, йдучи додому, оглядатися на ринтувальня і усвідомлювати, що ще працює цілі стіни не було, взагалі не було. Та це тривало недовго. Зникло захоплення.

— Не дуже велике задоволення ходити в замураній спеціку, — говорила пізніше.

Так, на будові йноді нелегко. Особливо взимку. Тріскаються руки від морозу, замерзає на незграбних рукавицях розчин... А ти будуй, злімай поверх, закінчуй будинок.

— Надійко, підємо сьогодні в кіно? — запрошували дівчата з її кімнати. А вона відмовлялася. Подруги зграйкою вибігали з дверей гуртожитку — хто на збори комсомольські, хто в бібліотеку, кіно. Лариса — громадський контролер — теж десь подалася. Валя грів воду на плитці, треба швидко помитися і йти в школу. Кожному робота знаходилася. А Надія збиралася на побачення. Біля входу її чекали хлопці. В одного з кишені виглядала пляшка, інший гримав через плече гітару.

Вранці на роботу не пішла. Не з'яв-

лась і наступного дня. Товариші по роботі не кинулись. Їх у Надії просто не було. Секретар комсомольської організації Ніна Ротанова теж не хвилювалася, бо, бачте, дівчина на обліку не стояла. А в попенській трудовій книжці з'явився запис: «Залишена за прогулянку...»

Далі все пішло самопливом. Опору Надія не чинила ні своєму серцю, ні розуму: «Що буде те й буде». Роботи збулася, гуртожитку теж. Паспорт наміснив «забути», десь дістав комсомольський квиток. Та «добрі люди» порадили дівчині «шикарну» квартиру.

...Озираючись, Надія відхилила заіржавлену хвіртку, пройшла до парадних дверей. Вони були настільки відкриті, чекаючи гості. І ось дівчина ступила в задушливу кімнату, де за столом сидів господар.

— Заходь, дочко, заходь. Не бійся, — Василь Лукучко запаладливо завертвся навколо дівчини. — Свої ж ми люди... Вечеряли адвок. Рябчевський підсував Наді чарку. Вже й місяць зазирнув у задимлену шибку, а Надія не виходила з будинку № 12, що на розі Сімферопольської.

Василь Лукучку Рябчевському 56 років. Розійшовся з дружиною. Син Наді теж залишив його. Та він не шкодував. «Навіщо вони мені, — говорив напідпитку сусідам, — коли в мене є людина...»

Ні за квартиру, ні за харчі з Надії не вимагав. Навіщо, більше року «жалеливий дядечко» одягає, годує, дає тридцять копійок на кіно молодій дад-цятірчині дівчині.

Я і заступник начальника другого відділення міського відділу внутрішніх справ Віктор Сущенко відвідав квартиру Рябчевського. Якраз застали дома обох. Закинувши ногу на ногу, Надія дивилася мимо мене у вікно і на мов запитання: «Чи не соромно просити у інваліда 30 копійок», спокійно відповідала:

— А що тут такого? Спочатку було соромно, тепер ні...

Василь Лукучко теж запевняв нас, що вона йому зовсім не заважає.

Чи ж таке твоє покликання, дівчино?

Мовчить. Нараз мугикає якусь пісеньку, тоді байдице розглядає фотографії, що висіли на стіні.

— Це все з армії, — пояснює.

З дівчатами Надія Шахрай не товаришувала. Про це сказала вона сама і хлопці з вулиці Сімферопольської. Ось, наприклад, Віктор Касьянов:

— Ми бачимо її тільки о дванадцятій ночі, коли з роботи вертаємось.

Звичайно, сумно сидіти дома один, ні поговорити, ні порадитися ні з ким.

Бо ж «дід», як зов його Надія, йде вночі на сторожування, а Надія — гуляти...

Жодної художньої книжки в будинку, де живе Шахрай, немає. Лише над ліжком — вирізка. Дивитися з обкладинки журналу усміхнена дівчина в будинок-ній касці. Вона вперше на будові — це точно. Видно навіть по тому, що каску вона не одягає, а піби приміряє. У неї все попереду: і будинок, і робота, і радість...

Мені стає жаль, Наді. Молода дівчина, яка так відірвалася від людей, життя. І найстрашніше те, що вона відмовляється виправити свою помилку. На прохання все ж пообіцяла влаштуватися на роботу. У відділі кадрів ПМК № 7 теж сказала, що буде працювати. Але, як не прикро, цього ще не сталося.

Л. МАРКІДОВА.

м. Кіровоград.

ПРИЛІТІВ З МАРСА.

Міг би собі й ближчу адресу обрати, скажімо, приїхати із центра Всесвіту Шепетівки. Але чим же тоді захоплюватися на Землі, коли був би я землянином від роду, і нащадок землян, і мандрував би по земній корі? Мусив би все знати і нічому не дивуватись.

Отже, з Марса я прилетів.

Мало вас попередити, що теоретично із Землею я трохи ознайомлений — загальною. Готуючись до подорожі на нашу планету, я попоки спостерігав за нею у надпотужний телескоп, бачив реальну усякого гатунку і не мав сумніву, що знайду на Землі повний сервіс (що мудре слово я роздобув у словнику іншомовних слів і затамив, яку гарну річ воно позначає).

Мчав швидким міжпланетним Марс — Шепетівка і доїхав би залюбки до центра Всесвіту, якби не узяв таблички під заголовком населеним пунктом: «Новомиргород». У простоті душевній подумав, мені: чи не збереглись тут, на курному степовому шляху, сліди великого землянина, Миколи Васильовича Гоголя.

І висадився я на перехресті двох вулиць у місті Новомиргороді. І став обличчям туди, куди став, як приземлився, і пішов прямо. Довго йшов, чи не довго, аж тут бачу: по праву руку — чайна. За звичаєм козацьким повернув праворуч. Та й став собі коло прилавка, квартиру гива змовив, на ковбасу зазіхав.

Аж гульк — живе по прилавку повзе. Маленьке, чорне, а живе. Мені й лячно стало.

— Тю, злякався! — весело за-реготіла тлуста буфетниця. — Та то ж тарг...

Либонь, якесь архаїчне слово буфетниця вжила, бо в сучасному тлумачному словнику такого я не надідав.

— А це тарг... кобаси не проковтне?

— Держіть питання.

— Скільки ж таке мале з'їсти може? — аж зайшла рогом жвава молодниця. — Зостаньтесь й людям.

А вона, кзська та, мандрує по-людськи. З печеного на парені, з вареного на парені, з пареного на жарені.

Зоталучився я, що даремно висадився. Ані Гоголя тут не бував, ні санітсвектор сюди не потикався, ні який-

небудь торговельний керівник стосовно кімнати тарг... не розпорядився.

Повертаю на скільки там румбів і прямую в степ, у протилежну сторону.

Чи довго йшов, чи не довго, аж табличка переді мною: «Новоукраїнка». Став обличчям так, як стояв, і прямо пішов. Аж бачу: по праву руку — чайна, рідна сестра новомиргородської. «Саме враз, — думаю. — У Новомиргороді пива випив, у Новоукраїнці закушу». Виходжу рішуче та до буфетниці:

— Перше — раз, друге — два...

— Кухня закрита — три, — чемно каже тлуста молодниця. — Ремонтуємо. Ремонтуємо — раз, ремонтуємо — два...

ФЕЙЛЕТОН

І ВИСІВ Я

КІЛЬКА ЛІТ...

— Ремонтуємо без кінця — три! — здогадався я.

— О-о-о! — задоволено кивав буфетниця. — Хочете, пірижком вас почастую? З м'ясом. Натуральним!

— А свіжий? — питаюся.

— Свіжісінький, недавній з печі.

Відкусно шматочок пірижка та й знову питаюся:

— Коли ж він із печі?

— Ніби усе пам'ятати мені, — насулплася хазяйка. — Чи то на різдво, чи на паску...

Тут уже й обличчям у багнюку не влучив. Правильно зміркував: як лежав пірижок стільки, то й ще полежить.

Заховав закуску в кишеню і на Кіровоград подався. Ох, краще б уже на дніпровських порогах сплутитися, як я в дурні пошвився!

Чи довго йшов, чи не довго, аж

відчуваю: страшенно втомився. На щастя — село попереду. Приютом зветься. Сонечко вже сідає. Доплівся я до зупинки автобуса і сіо собі. Чекаю. Мчить автобус з Києва на Кіровоград. Зупинився. Бачу: навіть наполовину не заповнений. Постою автобус. Нікого з пасажирів не взяв. Поїхав собі далі.

Ось де я маху дав! Мені треба було до Києва йти, там сісти на автобуса і любо-любісінько до Кіровограда доїхати. Бо така ситуація. Коли сонечко сідає, автобусні каси у селах закриті. А водіям кіровоградських автобусів квитків у дорогу не видають. Значить, не можуть вони брати у селах пасажирів, хай би навіть зовсім порожній автобус був. Права не мають!

Приєднався до гурту кандидатів у пасажирів, і пішли ми з автобусом навипередки.

А їсти страх як хочеться! І жаль знищувати історичний пірижок. Не втерпів би, коли б не один з попутників.

— Кріпчись, у Кіровограді поласуєш молодію картоплею. Картопелька із сметаною. Во!

...Вам читати, либонь, докучили, а мені ж — пішки ходити! Ну, втрапило у їдальню на центральній площі Кіровограда. Прошу молодію картоплі.

— Ач, який швидкий! — обурюються кіровоградці. — А торішню хто з'їсть?

У нас, брате, торік мірною урожай картоплі був. Поки із старою не впровадимо, до молоді! — засні Виняток — для ресторанів...

Що мені після цього залишилося зробити, як не мертву петлю? Ринувся я в парк до аттракціонів.

Купив квитка. Пришнуровався в літачку. Як загуде пропелер! — а літачок ані з місця. Нарешті, підняло мене вгору і поставило головою вниз. І зупинився літачок, і я завис, немов кажан.

І висів я кілька літ, Мамина дитина, І висохла, як дупло.

Уся середина.

Так сказав Степан Руданський.

І. БЕЗДІТНИЙ.

ВАРТОВІ ІСТОРІЇ

ОЛЕКСАНДРІЙСЬКА міська організація Українського Товариства охорони пам'яток історії та культури вже відома в нашій області. Відповідальний секретар Товариства А. С. Пом'ятунов справний ентузіаст своєї справи. Лекторська група на добровільних засадах за останній місяць прочитала на підприємствах міста понад 30 лекцій. Лектори розповідають про героїчне минуле нашого народу, про охорону та збереження пам'яток історії та культури.

Членами Олександрійської організації Товариства проводяться велика робота по виявленню, вивченню пам'яток історії та культури, архітектури та мистецтва.

Міське товариство взяло

шефство над первинними організаціями Товариства шкіль, підприємств та установ.

Для трудящих міста Олександрії проводиться екскурсійна міська організація в інші райони нашої області.

А недавно Андрій Степанович Пом'ятунов провів екскурсію по визначних місцях Олександрії для вчителів області. Вони побували на першому заводі гірничого вуску в Радянському Союзі, на пуглерозілі. Шкано і змістовно проводили екскурсію А. С. Пом'ятунов.

Біля братських могил міська організація Товариства установила могильні плити із іменами бійців, які загинули при визволенні Олександрії від фашистських загарбників.

Перші кроки організації Товариства показали, що голлове в її роботі — навчальна пропаганда та збереження пам'яток, виконання молоді на прикладах славної історичної та революційної минулого.

На фото: А. С. ПОМ'ЯТУНОВ проводить чергову екскурсію по пам'ятках місцях Олександрії.

Л. ПАНЧЕНКО.

Фото АВТОРА.

ХЛОПЦІ СКАРЖАЮТЬСЯ:

Що тим вимагати від нас рекордів, коли нема за що й м'яча волейбольного купити. І стадіон збирається добудувати вже чотири роки.

Це — в Голованівську. А комсомольські активісти Вілшанки своє:

— Дайте нам добрих тренерів, і ми одразу теж будемо нарівні з чемпіонами. Будуть рекорди, буде масовість...

Пилип Максимович Гончар, голова артлі «Родина» Онуфріївського району, чує про подібні нарікання, став на якусь мить похмурым:

— Так мислять несерйозні люди. Помилується той керівник колгоспу, коли місяцями не може вирішити, чи дати гроші на штангу й гір і чи варто будувати стадіон. І кількох тренерів теж не знайдеш за межами села чи району. Всю справу треба вирішувати гуртом: ланцюг мають скласти і керівники колгоспу, і комсомольські активісти, і самі фізкультурники...

Пилип Максимовича доповнює економіст артлі Микола Зубков:

— Може й зайве підкреслювати, що спорт найкращий стимул у праці. Але будьте певні: штанга і стадіон дають колгоспові прибутки.

Торік для фізкультурників виділено півтори тисячі карбованців, у першому кварталі цього року — тисячу. І віддача — переконлива.

Підтвердження цьому — самі факти.

...Пилип Каганюк, колгоспний фізорг, збирав хлопців та дівчат майже кожного дня. Тренувалися легкоатлети, футболісти, важкоатлети. А в недільні дні — змагання між бригадними командами. Комсомольці самотужки упорядковували для себе волейбольні та баскетбольні майданчики на польовому стані тракторної бригади, в тваринницькому містечку, біля клубу. Бачив секретар парторганізації артлі Леонід Хмара: спорт для молодих хліборобів — річ не другорядна. Та й він не минав жодних спортивних поєдинків, бо ще й самому тридцяти немає. Радився з головою артлі:

— Треба їм допомогти. Стадіон почали будувати. От ще б спортзал. Та й інвентар спортивний слід докупити. Бо вже на тренування приходять не 20 — 30 чоловік, а 80.

Пилип Максимович довго не міркував:

— Підрахув і економістом, скільки коштує.

І голова колгоспу так само бідкався за стадіон як і за те, що треба закупити комбайн, засідання оргкомітету по проведенню сільської спартакіади — для нього справа не менш значима, ніж виробничі наради колгоспних активістів.

Добудували стадіон, потім — спортзал. А коли спортивні секції розширилися, виникла й інша проблема.

— Я все не зможу і не зможу тепер, — заявив Пилип Каганюк.

Ні, він зовсім не робив кроку назад. Він міркував, виходячи з обставин.

І ось уже з числа кращих спортсменів було підготовлено громадських тренерів. Ними стали вчителі В. Магда, Д. Федотов, голова сільради В. Дуженков. Не раз приходив на тренування легкоатлетів і сам Леонід Хмара, був порадником у тих, хто кидав гранати, диск, штовхав ядро...

— І все ж потрібен нам гарний спеціаліст, — не відступав Каганюк.

— А ти ж хто? В Інституті вчнеш, невдовзі вчителем фізкультури будеш, — не друзі.

— У мене досвід ще мало.

І невдовзі Пилип Каганюк стояв перед головою колгоспу, висловлював свою радість:

— Знайшов. Майстер спорту з важкої атлетики, чемпіон області в півлегкій вазі. Може,

— Не заставляю, а запрошує незабаром. І одразу, як тільки відкриємо спортивну школу. Просто буде не секція, а оздоровча група для літніх колгоспників.

А коли скінчилась нарада, сказав:

— Тільки більше не кепкуйте з моїх хлопців. Краще приїздіть у неділю на спортивне свято в нашу Комбурлівку.

...На новозбудований сільський стадіон приїшли не лише молоді колгоспники. За своїх онуків уболівали артільні пенсіонери. В захоплених були і гості з сусідніх сіл — комсомольські та фізкультурні активісти, керівники колгоспів. Друзі вітали комсомольця Івана Артюхова, який у стрибках у висоту мав найкращий результат. Серед гирьовиків не поступився нікому першості артільний шофер Леонід Бородин. Леонід Хмара не мав собі рівних в метанні диска. А Микола Зубков був серед кращих бігунів на дистанції 400 метрів. Комсомолка Люба Синичкіна перша досягла фінішу на 200-метровці...

На цих змаганнях, що приурочувались відкриттю сільських спортивних ігор, 15 юнаків та дівчат стали спортсменами-розрядниками, більше 30 — значістами.

І ось знову вітні вісті з Комбурлівки. Секретар комсомольської організації колгоспу Надія Баленко звітує, що всі 86 членів Спілки успішно склали екзамени з фізичної та військово-технічної підготовки, який тривав в травні і червні. Разом з комсомольцями перед екзаменаторами стали 25 чоловік неспілкової молоді.

З початку року щасливими були старті для місцевих футболістів, легкоатлетів, гирьовиків, волейболістів і на районних змаганнях. Всі вони — серед призерів.

...Коли за селом зарум'янився небокрай, хлопці збирали в сітку м'ячі.

— Завтра вже ніколи буде, мабуть, — діловито мовив Леонід Бородин. — Завтра жвавий день.

А Михайло Крост:

— Ніяких пауз не буде. М'ячі і сітки завезено на тік. Гіри — до будинку механізаторів. Порядок денний для спортсменів на ціле літо, нарешті, запропонував Леонід Хмара:

— Все буде на стадіоні, як визначено за графіком. Тренування — після зміни. Треба їхати в райцентр — замінимо кого слід...

Вже біля Будинку культури Михайло Крост попросив Надію Коваленко:

— Передай дівчатам на току: хто хоче записатися в секцію плавання, хай в суботу збереться біля ставу. А тренування велосипедистів перенесемо на понеділок, бо в неділю — футбольний матч.

І отак щодня. Щодня комбурлівські фізкультурники доповнюють ланцюг, вручений їм їх старшими товаришами.

Е рекорди...

Е масовість...

М. ВІНЦЕВИЙ.

с. Комбурлівка
Онуфріївського району.

Л. Емельянова — продавщиця Кіровоградського університету «Ювілейний». Друге її покликання — парашутний спорт. Л. Емельянова — спортсменка-розрядниця.

На знімку: Л. Емельянова після тренувальних занять.

Фото Ю. ЛІВАШНИКОВА.

В. ГАРБАР

ДО МАТЕРІ

Де розливи полів світанкові астають,
І шумують жита винокраєм,
Бачу знову я матір рідненьку свою
І до неї біжу, поспішаю.
А вона у хліба неозорі іде
По стежині, що стрічкою в'ється.
Навкруги, де не глянь, жовтий колос
Цвіте.

Хліборобське хвилює серце.
Материнських долонь неповторне тепло
В повноліття я хочу відчувати.
Я з дитинства пішов в далечині за село.
Щоб дорослим уже повернутись.
А матуся пішла у жита-пшениці
І не повернеться знову до хати.
Я за нею біжу у цвіт чебреців
І прохаю її зачекати.
Та не чує вона, ідучи в долину,
Щоб в долинях степів відпочити.
А навколо поля гомонять про весну.
І шуміє квітуче жито...

В ЦЬОМУ НОМЕРІ ВМІЩЕНІ В ОСНОВНОМУ МАТЕРІАЛІ, ТЕМИ ЯКИХ ПІДКАЗАЛИ ВИ, ЧИТАЧІ.

ЩО Б ВИ ХОТІЛИ ПРОЧИТАТИ В НАСТУПНОМУ СУБОТНЬОМУ ВИПУСКУ!

І риби сміються.

Весь у батька.

Коли у рибалок вихідний.

Малюнки Б. КУМАНСЬКОГО.

НАША АДРЕСА І ТЕЛЕФОНИ

м. Кіровоград, вул. Луначарського, 36.
Телефони: відповідального секретаря — 2-45-35,
відділу військово-патріотичного виховання і спорту — 2-45-35, решти відділів — 2-45-36.

«МОЛОДОЙ КОМУНАР» — орган Кіровоградського обласного ЛКСМУ, м. Кіровоград.

Друкарня ім. Г. М. Димитрова, обласного управління по пресі, м. Кіровоград, вул. Глінки, 2.

БК 00580.

Індекс 61197.

Зам. № 3538.

Тираж 49 090.

Редактор В. ПОГРІБНИЙ.

ЯКЩО СТРОК ПЕРЕДПЛАТИ У ВАС ЗАКІНЧИВСЯ, ВИ ЩЕ МОЖЕТЕ ПРОДОВЖИТИ Й НА СЕРПЕНЬ І НАСТУПНІ МІСЯЦІ.

З питань передплати звертайтеся в агентство «Союздрук», відділення за яким до листинош і громадських розповсюджувачів преси по місцю роботи чи навчання. Ціна передплати: на 1 місяць — 20 коп., 3 місяці — 60 коп., 6 місяців — 1 крб. 20 коп.

ПОКАЗУЄ КІРОВОГРАД

ПОНЕДІЛОК, 13 ЛИПНЯ. ПЕРША ПРОГРАМА. 11.00 —

Телевісті. (К). 11.10 — «Катерина Ізмайлова». Художній фільм. (Кіровоград). 16.35 — «Сурми сурмач». (Харків). 17.25 — Наша програма. (Кіровоград). 17.30 — «Катерина Ізмайлова». Художній фільм. (Кіровоград). 19.30 — Кольорове телебачення. Чемпіонат СРСР з футболу. «Спартак» (М) — «Динамо» (М). 21.15 — Заключний концерт лауреатів IV Міжнародного конкурсу ім. Чайковського. (М).

ДРУГА ПРОГРАМА. 17.30 —

«Республіка живе». (Миколаїв). 17.40 — Телевісті. (К). 18.00 — Мультифільм. (К). 18.20 — Художній фільм «Кухарка». (М).

ВІСІРОК, 14 ЛИПНЯ. ПЕРША ПРОГРАМА. 11.00 —

Телевісті. (К). 11.10 — «Сонечко у дім». (К). 11.45 — Кіножурнал та художній фільм «День ангела». (Кіровоград). 16.40 — Програма передач. (Кіровоград). 16.45 — «КАРТ». Телефільм. (Кіровоград). 17.10 — «Наш сучасник». (Ворошиловград). 17.40 — Телевісті. (К). 18.00 — «Сторінки піонерського літопису». (К). 18.30 — «День за днем». Інформаційна програма. (Кіровоград). 18.40 — Наші оголошення. (Кіровоград). 18.45 — «Чоботарі». Телефільм. (Кіровоград). 19.00 — Концерт. (На IX конференції Міжнародного товариства музичного виховання дітей). В перерві — програма «Час». (М). 22.00 — Кіножурнал та художній фільм «День ангела». (Кіровоград).

ДРУГА ПРОГРАМА. 22.00 —

Телефільм «Сілий дощ». (К). 22.45 — Лауреати Міжнародних конкурсів. (К). 23.30 — Телевісті. (К).

СЕРЕДА, 15 ЛИПНЯ. ПЕРША ПРОГРАМА. 11.00 —

Телевісті. (К). 11.10 — «Дімо по гриби». Телефільм. (К). 11.30 — Кольорове телебачення. «Про Клаву Іванову». Телевізійний художній фільм. (М). 12.50 — Художній фільм «Жила людина». (Кіровоград). 16.25 — Програма передач. (Кіровоград). 18.30 — «Своя брехня». Телефільм. (Кіровоград). 17.00 — «До світа». (Львів). 17.30 — «Це завжди нам». (К). 17.40 — Телевісті. (К). 18.00 — Для школярів «Фізкульт-привіт». (К). 18.30 — «Твій товариш». (Харків). 18.45 — Промислова орбіта. (К). 19.25 — Наші оголошення. (Кіровоград). 19.30 — Кіножурнал та художній фільм «Жила людина». (Кіровоград). 20.45 — Програма «Час». (М). 21.15 — «Республіка живе». (Миколаїв). 21.30 — Спілка Клавдія Радченка. (К). 21.45 — «Театральні зустрічі». (М). 23.15 — Телевісті. (К).

ДРУГА ПРОГРАМА. «Пісні

металурга». (Запоріжжя). 19.00 — Творчий центр Харківського оперного театру. (К).